

מבט לשבת פרשת **ראה** חומש דברים - מעובד עפ"י שיחות הרבי מליובאוויטש

האוכל - זה לא רק מה שרואים

כמעט 10 פעמים הוא פתח וסגר את המקרר, עמד תוהה מולו, והגיע למסקנה עגומה - "אוף - אין מה לאכול!" סגר - וכעבור חמש דקות פתח שוב... המקרר עמוס כל טוב. החל ממוצרי-גבינה למיניהם (אצלנו עדיין לא מוותרים עליהם), מיני ירקות ופירות בשפע, שתי עוגות שנתרו משבת, שתיה - כיד המלך, ומרק אפונה, עוף, אורז ושניצלם (מה חבל שאין באפשרותי לתעד ולפרסם את תכולתו), ובמקפאי שרדו, הפלא ופלא, גם מספר גלידוניות פרווה - זה נקרא "אין מה לאכול" ? כשפתח שוב, החלטתי לעזור. "מה אתה רוצה לאכול בדיוק?" משך בכתפיו - "לא יודע". אבל אתמול, כאשר שב בשעה די מאוחרת, פתח את המקרר, ואכל מכל הבא לידו, אפילו מצמץ בשפתיו וליקק בהנאה באצבעותיו. רעייתי, שתחי', אומרת שזה הגיל. "הם תמיד רעבים למשהו". אני סבור שזה לא רק הגיל. לדעתי, זה דור תובעני, דור של ביס-לי, קינ-לי "בא לי"- מה אני מקבל לעצמי. לעומת דור הקרפא-לך, והקניידא-לך, דור ששמח לתת "לך".

בפרשתנו, חוזרת התורה על הוראות קולינריות חשובות, של מה מתאים לנו לאכול, ומה אסור, ומזהירה מיצר-התאוה הבלתי נשלט. הרמב"ם אפילו מפרט את זמני האכילה ואת כמות האוכל, ומסביר שאכילה תאוותנית ש"שמה פס" על האסור, עלולה לסאב את ההנהגות המוסריות של היהודי. כולנו זוכרים את שאירע בגן עדן, כאשר הבורא הורה לאדם מה מותר ומה אסור לו לאכול. התוצאות העגומות של אותה תאוה - ידועות לנו עד היום.

הבורא ציווה רק אותנו בלבד, (ולא את אומות-העולם), לאכול אוכל המתאים לגוף ולנשמה שלנו, ורק הוא יודע את הטעם לכך. העובדה שישנו איזשהו בודהיסט או איכר ערבי, או יפני, שאוכל מידי יום שפן עם גבינה, וחי 200 שנה בלי להכיר אף רופא - עובדה זאת לא תשנה את הוראת הבורא אלינו! "לא תבשל גדי בחלב אמו". "תאכלו ממעלי-הגרה וממפריסי הפרסה" - "כי עם קדוש אתה!" הרבי אומר שלאכילת מאכלים אסורים ולא כשרים, יש השפעה מזיקה על הנשמה והנפש של היהודי, עד כדי "הולדת" נטייה השקפתית המתנגדת, נאבקת ומנסה בדרכים שונות, לסתור את השקפת התורה והאמונה.

על פי הקבלה והחסידות, מבואר שיש משמעות לאוכל שאנו מכניסים לגופנו, הרבה מעבר לצורך קיומנו הפיזי. כאשר האדם מחפש לגוון ולהרחיב את התפריט העולה על שולחנו, זה לא רק עניין של בלוטות הרוק, אלא גם של רצון רוחני מיוחד. בכל פרי, ירק, בשר, משקה ותבלין, נימצאים ניצוצות אלוקיים שהאדם מתאוה אליהם, גם כשאינו מודע לכך. על כן, יתכן גם, שמי שפותח בלי סוף את המקרר המלא כל טוב, ועדיין לא מוצא מה להכניס לפה - משתוקק בעצם לטעימה רוחנית, לזון בה את נשמתו. אם יגיע לכך, יש להניח שאח"כ יאכל מתכולת המקרר בכיף ובשמחה.

ראוי לזכור שלא רק מה שאנו מכניסים לפה, ויהיה בריא וטעים וכשר למהדרין, ככל שיהיה, יש לו חשיבות - אלא גם מה שאנו מוציאים מהפה, בלי "לאכול" את הזולת, ובלי "לשפדו" בחריפות. מילים בנימה רכה, וטובה, גם כיש ביקורת ואי-שביעות רצון. חשיבותם גדולה שבעתיים באהבת ישראל - נביא את הגואל !!

הדלקת נרות: 6:50 צאת שבת: 8:00 שבת שלום ומבורך